

המקור בראשית

בפ"ד גליון יד' פרשת וארא התשע"ט

גליון שבעי להניכוי הישיבות בני התורה המקורנים לאורו של רבינו "ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

הדרשתי קרבנות

מאמר בפנימיות הפרשה, משרשי הדברים עד לעובדא ולמעשה

וארא – מהות שמות הקודש

פרשת וארא היא הפרשה השניה בהומש שמות, ובסדר יציאת מצרים. פרשה זו עומדת בין פרשת שמות שבה נכתב על 'גלות מצרים' ובין פרשת בא שבה נכתב על 'יציאת מצרים'. ובפרשה זו עומדים ישראל במצב שכבר המצב אינו גלות אך עדיין אינו גאולה.

כפשטות היו יכולים לצאת ברגע אחד, ובכל זאת בין הפסקת השעבוד לבין הגאולה בפועל – היה פרק זמן של שנה שלמה, שאז היו עשרת המכות שרק לאחריהם יצאו משם. ובהכרח שהיה כאן לימוד נהוץ שלא היה אפשר 'לדלג' עליו, והלימוד הזה נוגע דווקא למצב הביניים הזה – שבין גלות לגאולה.

* * *

והנה עניין המכות – נדרש ללימוד בפני עצמו, מה עניין עשרת המכות בדווקא, ומה הטעם שהם נחלקים לשניים [שבע בפרשת וארא, ושלוש בפרשת בא], ולשלוש [דצ"ך עד"ש באח"ב]. שבוודאי כל זה נעשה בסדר מדויק מאד, ולתכלית מכוונת ביותר. אך קודם לכן צריך להבין את ההקדמה הארוכה שמקדים הפסוק לכל סיפור המכות, והוא הדיבור של השם יתברך למושה רבינו בתחילת הפרשה, שמלבד שהוא תמוה ונפלא, אף נראה לכאורה מיותר.

סיום הפרשה הקודמת הוא בשאלת משה 'למה זה שלחתני ותשובת השם יתברך 'ענתה תראה אשר אעשה לפרעה, וההמשך לזה צריך להיות לכאורה סדר המכות. אבל סדר זה מתחיל רק באמצע הפרשה, וקודם לכן יש פתיחה שלמה בעניין האבות – 'וארא אל אברהם יצחק ויעקב בא-ל-ש-די, ושמי הוי"ה לא נודעתי להם', ועל שם זה נקראת הפרשה 'וארא'.

בכלל, יש כאן עסק ארוך בעניין 'השמות'. החל מפרשת שמות ששאל משה 'ואמר לי מה שמו מה אומר עליהם', ועל זה השיב השם יתברך 'אחי-ה אשר אחי-ה', וממשיך בפרשה זאת 'וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני הוי"ה', שבפסוק זה לבד יש שני שמות, שם 'אלקים' ושם 'הוי"ה'. ואחר כך הפסוק 'וארא אל אברהם יצחק ויעקב וגו' שכאן מזכיר עוד כמה שמות. ומכל זה נראה שיש קשר חזק בין עניין 'השמות' לבין יציאת מצרים, וצריך ביאור.

כאופן כללי יש שבעת שמות הקודש שאינם נמחקים. וצריך להבין מהו עניין 'השם', מה מהותם של שבעת השמות האלו, ומה השייכות שלהם ליציאת מצרים.

התמיהות שבפרשה

נקדים תחילה את התמיהות שבפרשה זו:

א. 'וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני ה' – יש כאן שתי שמות סותרים לכאורה, כי שם 'אלקים' מרמז על מדת הדין, ושם 'הוי"ה' על מדת הרחמים.

ב. 'וארא אל אברהם יצחק ויעקב בא-ל-ש-די, ושמי הוי"ה לא נודעתי להם' – מה החילוק בין שני שמות אלו, וגם קשה שאצל האבות כן נזכר שם 'הוי"ה' כמה פעמים.

ג. על שם 'א-ל-ש-די' נאמר לשון 'ראיה'. ועל שם 'הוי"ה' נאמר לשון ידיעה. והנה לכאורה ראיה גבוה יותר מידיעה, ומצד שני שם 'הוי"ה' גבוה יותר מהשם הראשון.

ביאור הפשט

לדברי רש"י: שם 'אלקים' מראה על דין ומשפט, שם 'א-ל-ש-די' – על ההבטחות, ושם 'הוי"ה' על הנאמנות וקיום ההבטחות. וביאור הפסוקים הוא, שהשם יתברך הוכיח את משה על שאלתו [ולכן הזכיר שם 'אלקים', והמשיך ואמר שאצל האבות עוד לא נתגלה אלא בהבטחתו, וכעת הולך לגלות נאמנותו].

הרמב"ן הביא ביאור רבי אברהם (אב"ע), ששם 'א-ל-ש-די' הוא הנם שבתוך הטבע, ושם 'הוי"ה' הוא הנם שמשדד את הטבע. ואצל האבות כבר התגלה שהוא זה שמנהיג את הטבע, אבל לא התגלה עדיין שידוד הטבע. והרמב"ן מסכים לדבריו, אך מוסיף לבאר על פי סוד, וכפי שיתבאר להלן.

באור החיים הקדוש פירש, שאמנם נתגלה לאבות שם 'אלקים' ושם 'הוי"ה', אבל לא נתגלה להם החיבור בין שניהם. וזה פירוש הפסוק הראשון שזכיר שני השמות, היינו שכאן גילה למושה הייחוד בין שתי השמות הללו.

ביאור הפנימיות

להבנת פנימיות העניין – כפי שמתבאר ברמז בדברי הרמב"ן, ויותר מכאן בדברי הקדושת לוי, ובהרחבה בספר ליקוטי הלכות – יש להקדים כמה דברים:

א. 'השם' של כל דבר – מצד אחד אינו הדבר 'בעצמו', אלא רק 'הכינוי' שלו. ומצד שני אין שום אפשרות של שייכות אלא על ידי השמות. אילו לא היה שמות לכל דבר לא היה אפשר לדבר כלל, כי לא היה שום כינוי 'לאור' ו'הושך', 'יום' ו'לילה', 'חום' ו'קור', 'שוב' ו'רע' וכו'. וכך גם כביכול אצל השם יתברך – שאמנם 'שמו' אינו עצמותו, אבל הוא הדרך היחיד שיכול להיות 'תפיסה' בו.

ב. אחד מיסודות התורה והאמונה, והוא הפתיחה לכל תורת הפנימיות – הוא שבריאת העולם היה בשביל 'לגלות' מציאות ה'. כי קודם הבריאה היה הכל 'אור אין סוף' ובדבר שאין לו סוף לא שייך שום השגה ותפיסה, ובכדי שיהיה אפשר לו 'להתגלות' הוכרח כביכול לברוא את העולם. והבריאה הייתה באופן של 'צמצום', והיינו שכביכול סילק וצמצם את אורו ונעשה 'הלל הפנוי' ששם נבראו העולמות, שבתוך העולמות הללו הוא מתגלה באופן של 'גבול' ו'סוף', שאז שייך שיהיה בו השגה ותפיסה.

והדרך שיש לנו השגה ותפיסה בו הוא על ידי 'השמות', כי השם הוא הכינוי שעל ידו הוא ניכר ונתפס בדעתנו. והשמות הם לפי הנהגות שלו – כל 'שם' מרמז על הנהגה אחרת שעל ידו אנו 'מכירים' אותו; אם על ידי הנהגה של 'חסד' או על ידי הנהגה של 'גבורה' וכדומה. ולכן יש שבעה שמות הקודש שהם כנגד שבע המדות (א-ל – מדת החסד, אלקים – מדת הגבורה, הוי"ה – מדת התפארת, צבאות – נצח והוד, ש-די – מדת היסוד, אדנות – מדת המלכות). וכנגד שלש הספירות העליונות [אחי-ה – מדת הבינה, י-ה – מדת החכמה, אחי-ה אשר אחי-ה – מדת הכתר].

ג. והנה יש מהמקובלים שביארו שהצמצום הוא כפשוטו ח"ו, ובתוך העולמות אינו 'אור אין סוף' אלא אור מוגבל ומצומצם לפי העולמות והספירות וההנהגות והפרטים שיש בעולם, אלא שהם 'מונהגים' על ידי השם יתברך. אמנם יסוד תורת החסידות הוא שהצמצום אינו כפשוטו אלא הכל הוא באמת 'אור אין סוף' בעצמו, ש'מלא כל הארץ כבודו' ולית אתר פנוי מיניה' כלל וכלל, וכידוע. אלא שהצמצום וכל הפרטים שיש בעולם – הם רק מה שנראה לעינינו ואינו כן באמת. וזה הפירוש 'אין עוד מלבדו', שבפשטות הכוונה שאין עוד 'כח' מלבדו, אך הביאור האמיתי הוא שאין שום 'מציאות' מלבדו, וכל דבר שיש בעולם הוא רק השם יתברך בעצמו, אלא שנראה לעינינו כאילו יש כאן משהו אחר.

ומה שקשה איך יכול להיות שאור אין סוף מתלבש בתוך דבר גבולי, התירוץ הוא שאין סוף הוא לא רק בכמות אלא גם במהות, ולכן 'אין סוף' להגדרותיו והוא יכול להיות בעת ובעונה אחת גם 'בלתי גבול' וגם 'בגבול', וכן כל שאר ההפכים. ועל זה נאמר 'אנכי' שפירשו כספרים הקדושים שהכוונה 'אנכי מי שאנכי', וענין זה נרמז בשם 'אחי-ה אשר אחיה' – כלומר 'אחיה ככל אשר ברצוני להיות', שאינו מוגבל לשום הגדרה ומציאות.

ובל זה מתגלה בהגדרה 'הוי"ה הוא האלוקים', כלומר שכל מציאות הטבע [שנרמז בשם 'אלקים'] הוא הוי"ה יתברך בעצמו, שהוא מהוה את הכל, ואין עוד דבר מלבדו. וגילוי זה התגלה רק אצל אליהו בהר הכרמל, ולעתיד לבוא שאז יהיה 'הוי"ה אחד ושמו אחד'.

* * *

וכעת על פי ההקדמות האלו יתבאר הענין היטב בעז"ה:

כשמשא רבינו שאל 'למה הרעות לעם הזה' – לא היה זה בלשון 'קושיא' אלא בלשון 'היפוש'. כלומר, לפי 'הכללים' והשמות שאני מכיר מתוך מציאות העולם אין שום מציאות שיהיה כאן גאולה, ואדרבה, יהיה נעשה גרוע יותר ויותר. ואם כן בהכרח שיש עוד כללים ושמות שאיני מכיר ועדיין לא נתגלו, והוא ביקש עליהם והיפש אחריהם שיתגלו.

ואמנם כבר שאל על כך, וענה לו שם 'אחיה'. כלומר, שבתוך המצב של הגלות אינו הזמן והמקום לחקור וללמוד אודות שמותיו של השם יתברך וסדר הנהגתו, כי במצב זה אי אפשר להשיג זאת, אלא רק ללכת באמונה פשוטה עם שם 'אחי-ה' שאומר: השם יתברך נמצא כאן – גם אם איני רואהו, ואיני מביין איך יכול להיות שהוא נמצא, ואיני מרגיש כך כלל רק להיפך – כי בתוך מקומות המטונפים של מ"ט שערי טומאה אין עצה אחרת מלבד 'צעקה' דהיינו העקשנות לצעוק ולומר: כל מה שאני רואה ומרגיש אינו אלא שקר, ובאמת השם יתברך נמצא כאן ויהי מה.

אך כעת כשהולכים לצאת ממצרים, אין די בכך אלא צריך להתקדם בהכנת והשגת האמונה, וכאן צריך לדעת מה הם שמותיו של השם יתברך, ומתי מהות הגאולה. ועל זה קיבל תשובה לשאלתו 'וידבר אלקים אל משה ויאמר אליו אני הוי"ה', דהיינו שנתגלה לו הגילוי הנפלא הזה של "הוי"ה הוא האלוקים".

ועל זה ממשיך הפסוק ואומר 'וארא אל אברהם יצחק ויעקב בא-ל-ש-די, ושמי הוי"ה לא נודעתי להם'. כלומר, מה שהאבות הקדושים זכו להשיג ולגלות הוא שכל הטבע וכל העולמות מתנהגים על ידי השגחתו של השם יתברך, שזה מרמז על כל השמות של השם יתברך, שעל ידם הוא מתגלה 'בתוך' העולם. וזהו שם 'ש-די' שעל זה אמרו חז"ל 'שאמר לעולמו די' דהיינו שהשם הזה מרמז על הצמצום – הנהגת ה' שמתגלה בתוך הטבע והעולם (והשם 'א-ל-ש-די' – מרמז על כל הספירות והשמות, מספירת החסד הנרמזת בשם 'א-ל', ועד ספירת היסוד הנרמזת בשם 'ש-די').

אבל 'שמי הוי"ה לא נודעתי להם' כלומר שהם לא ראו ולא השיגו איך שבאמת אין שום עולם ושום טבע, אלא הכל רק דמיון ואחיות עיניים, ואין עוד מלבדו כפשוטו ממש. וזה הולך להתגלות עכשיו ביציאת מצרים שיראו כולם איך שבאמת אין כלום, וכל הטבע נהפך כלא היה.

* * *

והנה, האבות הקדושים זכו לתקן את העולם בבחינת 'יהודא עילאה' [יהודא עליון], דהיינו לגלות בראיה ברורה ויפה שהשם יתברך נמצא בעולם ומשגיח עליו ומנהיג אותו (וכמו שנתבאר בפרשת ויהי בהרבה), ולכן לא היה להם צורך בדיעה גבוהה זו של 'הוי"ה הוא האלוקים'. אבל במצב של 'יהודא תתאה' [יהודא תחתון] ששם אי אפשר 'לראות' את האמת, דהיינו במצרים ובשאר הגלויות – צריך בהכרח לגלות 'ידיעה' גבוהה מאד, שאמנם אי אפשר לראותה, אבל צריך לדעת שהיא קיימת. ועל ידי זה יכולים להחזיק במצב של יהודא תתאה, שהוא התכלית והעיקר (ובזה מיושב הקושיא על הלשון 'ראיה' וידיעה' ודו"ק).

ואמנם אין זו הנהגה שאפשר 'לחיות' עמה, כי כל התכלית היא לחיות בתוך העולם, ולהשיג מתוכו את השם יתברך על ידי שמותיו, אבל צריך לדעת שכן הוא האמת, כשביל שיהיה כה להחזיק מעמד בתוך הטבע והעולם. ובשביל זה צריך פעם אחת שיהיה התגלות כזאת, ולחזור על זה בכל שנה, ולהזכיר זאת פעמיים ביום, ואז אפשר לחיות בתוך הטבע והעולם כראוי.

התגלות זו הייתה גם בימי אליהו, שהיה שלימת השקר כל כך, עד שהיה הכרח להתגלות כזאת של ביטול הטבע, וכמו שהיה שם. והתגלות זו תהיה לעתיד לבא, שאז יהיה התיקון השלם, ויהיה הוי"ה אחד ושמו אחד.

זכויות שיעורים ובתי-כנסת למקורבים!

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה חבורת חניכי הישיבות ב"ב	יום שני בשעה: 7:40 בערב	0548487317
בני ברק קרית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קרית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא פרשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לחבורים	0548517128
בית שמש	חבורה ללימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387
קרית ספר	בית מדרש 'נצח ישראל'	תפילות \ שיעורים \ מלווה מלכה ועוד	רח' מסילת יוסף 34 (מאחורי 'בר כ"ל')	
קרית ספר	בית מדרש 'נצח ישראל'	שיעור מהרה"ח ר' אשר זעליג מרגליות	בימי שלישי פעם בשבועיים	רח' מסילת יוסף 34 (מאחורי 'בר כ"ל')

עזרו לנו להגדיל את ההפצה!
ע"י תרומה במכשיר 'קהילות' חפשו: 'עלמא דאורייתא' תרמו וכתבו: עכור 'המקורבים' תזכו למצוות!

השיעורים הקבועים לשבת וארא ולפרשת בא

יום	חודש \ סבת שבט	הדף היומי מסכת תולין	משה בורה עמוד היומי 'ידרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"ב	ליקוטי הלכות ח"ה	זוהר חדש
ז	כח	לט	חזרה	ז	רנט	נה
א	כט	מ	שמה, א-ג	ז	רס	נו
ב	א	מא	שמה, ד-ו	ח	רסא	נז
ג	ב	מב	שמה, ז	ח	רסב	נח
ד	ג	מג	שמה, ח-ט	ט	רסג	נז
ה	ד	מד	שמה, י-יב	ט	רסד	נח
ו	ה	מה	חזרה	י	רסה	נח

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ב.

קו 'חניכי הישיבות – ברסלב' - בני התורה המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב:

077-31-40-331 שיעורים עדכונים שירים ועוד

התורה הנלמדת: ליקוטי מוהר"ן, חלק א' תורה ב'.

על הפרשה ||| פנינים על פרשת השבוע

קושי בפסוקים בתחילת הפרשה

הנה הפסוקים בתחילת הפרשה עמומים וסתומים מאוד, וכמו שנתחבט בזה רש"י והאריך לפרש הדברים על פי הפשט ועל פי דברי חז"ל, ועל פי דברי רבינו יתפרשו הדברים כמין חומר.

וזה הפסוקים (בפרק ו פסוקים ב-) 'ידבר א-להים אל משה ויאמר אליו אני ה', וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא-ל ש-די ושמי ה' לא נודעתי להם, וגם הקמתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען את ארץ מגריהם אשר גרו בה, וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אתם ואזכר את בריתי, לכן אמר לבני ישראל אני ה' והוצאתי אתכם מתחת סבלת מצרים והצאתי אתכם מעבדתם וגאלתי אתכם בזרוע נמויה ובשפטים גדלים.

וצריך להבין מה עניין הברית לכאן ולמה היא מודגשת כל כך הרבה, ומה עניינו למה שאמר משה למה הרעות לעם הזה שעי"ז אמר לו השי"ת 'עתה תראה אשר אעשה לפרעה'.

ביאור העניין שעיקר הכלי זין של התפילה מקבלים ע"י הברית

והנה מבואר במאמר הקדוש הזה שעקר כלי זינו של משיח הוא התפילה, ואח"כ מבואר עוד (באות ב) 'וזה הכלי זין צריך לקבל על ידי בהינת יוסף, הינו שמירת הברית', ומובן ממשמעות הדברים בכל המשך העניין, שכיון שיש 'עננים' דמכסיין על עיניו, והם מונעים את האדם מלהתפלל ומכניסים בליבו הרגשה כאילו התפילה אינה פועלת, שכל זה בא מהקליפות שהם עננין דמכסיין על עיניו, ועל כן צריך שמירת הברית שהיא אתערותא דלתתא שעי"ז נמשך ומאיר לאדם הכח שיש לו לפעול בתפילתו.

כי באמת כח התפילה הוא כח נורא מאוד, והוא יכול להמשיך מידת הרחמים ורוח חיים מבחי' הוטם העליון 'נזקבא דפרדשקא' שהוא תכלית מידת הרחמים, אלא שהקליפות שהם העננין דמכסיין על עיניו הם מכניסים בלבו של האדם שהוא אינו שייך לזה, וכל זה נמשך ממידת הדין שמתעוררת מקטרוג המלאכים שמקטרגים 'מה אנוש כי תזכרנו', וע"כ הקליפות מכניסים בלב האדם הרגשה זו שאין תפילתו רצויה וחשובה, ובוודאי אינה פועלת, וכל זה מחמת שאין מאירה לו ההארה ממידת הרחמים [שהוא בחי' הוטם העליון] שמשם נמשכת הארה זו שמאירה לאדם עוצם מעלתו ושתפילתו חשובה מאוד ופועלת הרבה מאוד,

וכן מובן ממה שמביא רבינו ע"ז את הפסוק 'ותהילתי אחטם לך', שהמשמעות הפשוטה היא על רחמי ד' וכמו שכתוב 'למען שמי אאריך אפי ותהילתי אחטם לך', והיינו שתהילת ה' הוא מה שהוא מאריך אפו וממשיך רחמיו, ואילו רבינו מפרשו על התפילה שלנו שהוא בחי' הוטם, אלא שבאמת הא גופא שבכדי שכח התפילה יהיה גדול ופועל כל כך, צריך לקבל הארה ממידת הרחמים של החוטם העליון, כי העננין דמכסיין על עיניו מכסים על זה וע"כ צריך להמשיך הארה ורוח חיים משם כדי לקבל כח גדול זה, ועד"ז באר בספר אורה מישור].

וזה מה שמקבלים ע"י שמירת הברית, את בהינת ה'ברית' והקשר עם השי"ת, שעי"ז יש את ההרגשה בלב שתפילתו רצויה ופועלת, והעיקר תלוי באתערותא דלתתא של שמירת הברית, שזה האתערותא דלתתא של האדם לעורר את בהינת הברית והקשר עם השי"ת, ואז מאיר עליו הארה זו לידע שיש לו כלי זין עצום של התפילה ושהוא פועל הרבה בתפילתו.

שני בחינות של בלבול קליפת עשו וישמעאל ובגנרם חיתוך הערלה והפריעה

ומבואר עוד בדברי מוהרנ"ת בעניין הכח של הברית שזה עצמו בהינת הכנעת העננין דמכסיין על עיניו כי הערלה והפריעה הם עצמם הכנעת העננין דמכסיין על עיניו.

וז"ל שם (בליקוטי הלכות הלכות נחלות הלכה ד אות כג-כד): 'וזה בהינת מצות מילה, בהינת התנוד ופריעה שהוא תקון הברית שעל ידי זה זוכין לתפלה שהוא קרב פיפיות, כמו שכתוב 'רוקמות א-ל בגרונם וקרב פיפיות בידם', פמבאר בהתורה הנ"ל, וזה בהינת התנוד הערלה והפריעה.

כי איתא שקלפת הערלה והפריעה שהם חופין על הברית קדש, הם בהינת תרין עננין דמכסיין על עיניו, שהם בהינת עשו וישמעאל, הינו כי עשו וישמעאל הם בהינת פגם הברית, בהינת קלפת הערלה והפריעה שהם מבלבלין דעת האדם מלהתחונק בתפלה. עשו הוא בהינת עמלק שיצא מפנו, הוא בהינת קלפת הערלה הנמוגה, כי הוא פגר בעקר ואינו מודה בתפלה כלל והוא ממטעה לב האדם שאין התפלה מועלת הם ושלום מאחר שמתאריך הגלות ובכל יום צועקין ואין נושעים וכנ"ל. ועל ידי שהותכין את הערלה החופה על הברית, על ידי זה מכבלין קלפתו הרעה ונמשך בהינת תקון הברית שעל ידי זה זוכין להתחונק בתפלה תמיד, כי עקר תקון התפלה על ידי תקון הברית שפמשיכין על ידי מצות מילה וכנ"ל.

אבל עדיו יש קלפה שניה שהוא קלפת הפריעה שהיא בהינת קלפת וישמעאל שמשם נמשך טעות אחר בלב להתרשל בתפלה הם ושלום, דהיינו שלפעמים נדמה להאדם שפגר שמע ה' ותברך בודאי את תפלתו, פגרט פשוטא איהו צמיחת קרן וישועה שאז נדמה לו שפגר נתקבלה תפלתו והוא מתרשל להתפלל יותר. וגם זה אינו טוב, כי אף על פי שצריכין להאמין באמונה שלמה שאין שום תפלה לריק הם ושלום, אפלו כשאין רואין שום ישועה כלל וכנ"ל, אף על פי כן אפלו כשרואין איהו ישועה אסור לבטל תפלותיו בשביל זה, כי עדיו לא נגמרה הישועה ועדין אנו צריכין וישועה ורחמים רבים עד שצא מוגלותנו לגמרי וכו' שפועה בעצמו הם ושלום, ומתרשל בתפלה מחמת שנדמה לו שפגר שמע ה' ותברך את תפלתו זה נמשך מקלפת וישמעאל, כי וישמעאל על שם פי שמע ה' אל עניו. ותרגומו, ארי קבל ה' צלותיה. ומשם משתלשל הקלפה השניה הנ"ל שהיא בהינת קלפת הפריעה, שהיא קלפת וישמעאל שפמטעה לב האדם להתרשל בתפלה מחמת כי פגר שמע ה' את תפלתו כנ"ל.

ועל ידי מצות פריעה מכבלין גם הקלפה הזאת וזוכין להתחונק בתפלה תמיד, כי צריכין לידע ולהאמין שבודאי ה' ותברך שומע תפלת כל פה ואפלו כשאין רואין שום ישועה צריכין להאמין שאין שום תפלה לריק הם ושלום ולהתחונק בתפלה יותר כנ"ל. אבל גם כשרואין איהו ישועה אסור לבטל תפלתו בשביל זה רק צריכין לשמח בישועתו ולהיות מודה על העבר ולבקש להבא, כי עדיו אנו צריכין הרבה וישועות מאד כל ימי חיינו עד שנגזר למה שאנו צריכין לבוא אשר בשביל זה באנו לעולם הזה ועל כן צריכין עדיו להרבות בתפלה וכנ"ל.

וזה שמצינו באסתר שהיא בהינת התפלה של כלל ישראל כנ"ל שאפלו כשראתה ישועה גדולה ונפלאה ונסים נוראים פאלה שפגר הכרח המן להרכיב את מרדכי בקרוב העיר ולקרא לפניו 'בכה יעשה לאיש' וכו' ואחר כך נפל לגמרי ותלו אותו על העין, אף על פי כן גם אחר כך פתיב 'ותוסף אסתר ותברך לפני המלך ותפל לפני רגליו ותברך ותתחנן לו להעביר את רעת המן' וכו'. הינו אפלו כשנגסת ישראל רואה וישועות ונסים גדולים ונפלאים שהפטר אחרא נפלה מאד, אף על פי כן אינם מסתפקים בזה ועדין הם עומדים מתפללים ובוכים ומתחננים לפניו כן המתהטא לפני אביו שיעביר את רעת המן שהוא הפטר אחרא לגמרי שיוקח להטהר ולהקדש לגמרי, כי אף על פי שפגר עשה לנו ה' ותברך נסים וישועות הרבה ואנו צריכים להודות לו עליהם ולשמח בהם תמיד, אף על פי כן אנו צריכים עדיו להרבות בתפלה מאד, כי עדיו אנו צריכים וישועות רבות כל ימי חיינו וכנ"ל. וזה בהינת וישב מרדכי אל ביתו. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה ששב לשקו ולתעניתו, הינו כנ"ל שאף על פי שראה ישועה פזאת, אף על פי כן צעק יותר וכנ"ל.

ועל כן מ' ולא פרע פאלו לא מל'. כי כשאנו פורע ואינו מכביל קלפת וישמעאל ומתרשל בתפלה מחמת שנדמה לו שפגר פעל בתפלתו הרבה וכנ"ל, שזהו

בחינת קלפת ישמעאל, בחינת קלפת הפריעה כנ"ל, על ידי זה הם ושלום נתעבב גמר וישענתו ויתארך גלותו הם ושלום מאחר שמתרשל בתפלה ואז יחור ויתעורר בחינת קלפת עשו שהוא עמלק, שהוא בחינת קלפת הערלה ויאמם ויטמטם לבו לגמרי מלהתחזק בתפלה מאחר שרואה שזה פמה שצועק ואינו נענה. והם ושלום יוכל לטמטם לבו כל כך עד שישפח לגמרי את כל הישועות שפבר עזרו ה' יתברך וכמבאר לעיל שזה מעשה עמלק שפמנים שכחה בלב פאלו עדיו לא התחיל ה' יתברך להושיע בלל וכנ"ל, על פן כל ולא פרע פאלו לא מל. כי על ידי זה הם ושלום, חזר ונעור גם קלפת הערלה שהיא קלפת עשו שהוא עמלק כנ"ל. על פן צריכין להעביר שניהם פדי לזכות להתחזק בתפלה תמיד, כי צריכין להאמין ולזכר כל הישועות והנפלאות שפבר עשה ה' יתברך עמנו ממצרים ועד הנה בכלליות ובפרטיות ולהיות מודה על העבר וצויע לעתיד לבוא ולהעתיק ולהתפלל תרבה לה' יתברך כל ימי חיינו וכנ"ל.

ביאור הפסוקים על פי זה

ועל פי זה יתבארו הפסוקים כמין חומר, כי משה רבינו אמר 'למה הרעות לעם הזה', שכביכול נראה שהתפילות אינם מועילות [ואמנם היה בזה שגיאה דקה וכמבואר בדברי חז"ל ומוכח ברש"י, ובאמת כל השגיאה הזו נמשכה מדתן ואבירם וכמבואר במדרש רבה (פרשת וארא פרשה ו סימן ב): 'ארי בר סימון כי העושק יהולל חכם זה משה, עושק שעשקו אותו דתן ואבירם, יהולל חכם עירכבו אותו, ויאבד את לב מתנה, וכי תעלה על דעתך שהיה משה מתאבד אלא הם שהקניטוהו ואמרו לו ירא ה' עליכם וישפטו, ואף הוא מקפיד ואומר ומאז באתי אל פרעה, אמר לו הקדוש ברוך הוא אני הכתבתי עליך שאתה עניו ואתה מקפיד על דברי, חייך יש לך לידע שנא' (קהלת ז) טוב אחרית דבר מראשיתו, טובה אחריתו של ישראל מראשית שנתתי להם במצרים שנא' ויאמר ה' אל משה עתה תראה באותה שעה בקשה מדת הדין לפגוע בו, שנאמר וידבר א-להים אל משה, אמר לו הקדוש ברוך הוא וכי בשר ודם אני במדותי שאיני מרחם, הה"ד ויאמר אליו אני ה', ורכי יוסי כ"ר הנינא אמר א-להים על המצריים, אני ה', על ישראל, ויעוי' עוד במדרש לעיל מזה (סוף אות א) זעל דבר זה בקשה מדת הדין לפגוע במשה, הה"ד וידבר א-להים אל משה, ולפי שנסתכל הקדוש ב"ה שבשביל צער ישראל דבר כן חזר ונהג עמו במדת רחמים, ומבואר שכונת משה היה לטובה, אבל היה כאן בחי' שגיאה שגרמו דתן ואבירם, וכל זה הוא בחינת מה שמבואר בפנים שצריך להיזהר לכלכל דבריו במשפט ושיהיו דבריו קולעין אל השערה ולא יחטיא, כי מצד אחד צריך להרכות בתפילה, ואף בדרך של מענות ואמתלאות, ומצד שני אסור להתעקש בתפילתו וצריך לידע שהש"ת הוא מלא רחמים והכל הוא חסד, וזה הקושי שבזה שצריך לזה לבחינת משפט, עכ"פ משה רבינו אמר למה הרעות, שפירושו שביכול התפילות לא נענות ולא רואים שמתחילה גאולה.

ועל זה אמר לו הש"ת 'אני ה', וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא-ל ש-די ושמי ה' לא נודעתי להם, וגם הקמתי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען את ארץ מגריתם אשר גרו בה, וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבדים אתם ואזכר את בריתי, לכן אמר לבני ישראל, היינו שבאמת אני ה', במידת הרחמים, והיה לך לידע שבוודאי התפילות נענות, כי כבר נגלית אל אברהם ויצחק ויעקב והקמתי את בריתי אתם, אם כן הרי יש ברית בינינו, ובוודאי התפילות נענות [שזהו כח הברית לידע שהתפילות בוודאי פועלות וכנ"ל, ויש להוסיף דע"כ מוזכר כאן השם ש-די שהוא השם של יסוד שהוא בחי' הברית כמובא], ועל כן בוודאי 'שמעתי את נאקת בני ישראל ואזכר את בריתי, ועכשיו יראו בחוש את התגלות הגאולה.

ובאמת אף שעיקר הקושי של האדם להתפלל הוא מחמת שנדמה לו שהתפילות אינם פועלות שזה בחי' קליפת עשו (כמבואר בדברי מוהרנ"ת וכדלעיל), אבל גם קליפת ישמעאל מזה שנדמה לאדם שהתפילה נתקבלה כבר, גם זה מונע את האדם מתפילה, כי עי"ז נראה לאדם שבתפילה אחת כבר צריך לפעול את כל הישועה, שזה היה המעות של דתן ואבירם [שגרמו למשה ג"כ למעות בזה] שכביכול ברגע שמתחילה הגאולה, כבר הישועה בשלימות ואין צריך להתפלל עוד, וממילא ציפו לראות את כל הגאולה מיד, וכשלא ראו, באו במענות, אבל אם היו יודעים שגם כשהתחילה קצת ישועה עדיין צריך להתפלל עוד כדי להמשיך את גמר הישועה, התפילות האלו היו ממשכיכם להם את הכח להבין שכבר יש כאן התחלה של ישועה, ועל כן מודגש כאן עניין הברית שכולל את שני הדברים, הן שבוודאי התפילות נשמעים, והן שיש מקום לעוד תפילות ולא צריך לצפות לראות את כל הישועה מיד.

מקוצר רוח ומעבודה קשה

וזה מה שכתוב שעם ישראל לא שמעו 'מקוצר רוח ומעבודה קשה', קוצר רוח דייקא, כי לא המשיכו רוח חיים מנוקבא דפרדשקא ע"י התפילה כמו שהיה עד עכשיו, מחמת שעכשיו היתה העבודה קשה יותר, והיה להם קשה יותר להתפלל, ועל כן נתיאשו קצת מהתפילה, והיו כמזכר של קור רוח, היפך בחינת רוחא דחיי הנמשך מנוקב דפרדשקא, ועל כן היה קשה להם לראות את הגאולה שמתחילה כאן.

אבל סוף כל סוף הגיע זמן הגאולה, ואז התחילו המכות ועי"ז ראו בחוש איך שכל התפילות נשמעים, והש"ת מקיים את בריתו, וכשם שהיה כן ביציאת מצרים, כן יהיה בגאולה העתידה שאף שנראה כאילו הגלות רק מוסיפה והולכת, אבל כשעוסקים בתפילה וממשיכים רוחא דחיי מנוקבא דפרדשקא, רואים שבאמת כבר יש התנוצצות של אור הגאולה ע"י הצדיקים שמאירים לנו את פנימויות התורה שיתגלה לעתיד.

אחי היקר!

עד מתי נחכה למשיח - - -
שבביל ללמוד זוהר ? ? ?
הגיע הזמן שנבין - - -

לימוד הזוהר מביא את המשיח !!!
כותב הזוהר הקדוש (פרשת נשא, קבו):
"ומשום שְׁעִתִּים יִשְׁאָל לְטַעַם מֵעַן הַחַיִּים,
שְׁהוּא סִפֵּר הַזֶּהר הַזֶּה, וְצָאוּ בוּ מִהַגְלוֹת
בְּרַחֲמִים!"
רכוש לך עוד היום את ספרי הזוהר הקדוש
עם הפירוש הנפלא 'מתוק מדבש'
שלושה גדלים לבחירה! משלוח חינם עד הבית!
ניתן להזמין את כל ספרי בעל 'מתוק מדבש'.
ע"י נציג אישי: 054-848-73-17

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה,
ולפרסום בגליון

פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 72

או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM

* * *

ניתן לתרום \ להזמין את הגליון עד לביתכם דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ!
וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318 (בכל האופנים יש לציין: עבור עלון
המקורבים, וכשהתרומה היא דרך הטל' יש להשאיר הודעה לאחר מכן בקו המקורבים
הנ"ל בשלוחה 72 על סך התרומה, ושהיא מיועדת לעלון זה) תזכו למצוות!

* * *

נשמח לקבל כל חומר גליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב
בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדויים, ולציין זאת), עם זאת, אין
התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה
סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!